

PHẦN I

Thương gia Khải Tân làm ăn sinh sống ở Sài Gòn nhưng vẫn có hẳn 1 căn biệt thự nguy nga thơ mộng trên đồi thông ở Đà Lạt để nghỉ mát.

Sáng nay, vừa ăn điểm tâm xong, bà Trâm Anh - mẹ ông Khải Tân - nói với Mẫn Khuê:

– Bảo ông chủ, ta muốn đi nghỉ mát Đà Lạt.

Mẫn Khuê rít rít:

– Vâng ạ!

Rồi Mẫn Khuê chạy như bay đến báo tin cho ông Khải Tân.

Sau khi nghe Mẫn Khuê truyền đạt lệnh của bà Trâm Anh, ông Khải Tân nói nhanh:

– Cháu gọi Khoa Trung đến đây cho ta. Còn cháu lo chuẩn bị các thứ cho bà đi!

Mẫn Khuê lễ phép:

– Dạ.

Biết tính bà Trâm Anh, ông Khải Tân nhắc:

– Cháu nhanh lên, bà không thích chậm trễ đâu. Để ta gọi tài xế chuẩn bị.

Mẫn Khuê phóng đi, thoăn thoắt từ nơi này sang nơi khác như con thoi.

Đến gõ cửa phòng của Khoa Trung, Mẫn Khuê nói vọng vào, giọng khẩn cấp:

– Bác sĩ Khoa Trung đến gặp ông chủ ngay nhé!

Khi Khoa Trung thò đầu ra cửa thì Mẫn Khuê đã biến mất. Anh lắc đầu mỉm cười. Mẫn Khuê là con thần gió hay sao mà nhanh thế.

Mẫn Khuê không phải con thần gió, mà là 1 cô bé mồ côi cha mẹ và đang sống cùng 1 mái nhà với Khoa Trung, nhưng lại là nhà của ông chủ, 1 ngôi biệt thự nguy nga sang trọng.

Khoa Trung là bác sĩ riêng của bà Trâm Anh. Khoa Trung quê ở Đà Lạt, anh vào Sài Gòn học tập, có chí tự lập cao, vừa đi học vừa đi làm.

Sau khi tốt nghiệp Đại học Y khoa, Khoa Trung được ông Khải Tân thuê về chăm sóc sức khỏe bà Trâm Anh. Ông Khải Tân vốn là bạn thạc với cha Khoa Trung là ông Khoa Nam nên cũng có phần ưu ái anh. Ông cho Khoa Trung ở trong 1 căn phòng nhỏ cạnh ga-ra để xe du lịch của nhà ông.

Căn phòng nhỏ gọn cũng là phòng tranh mini của Khoa Trung. Anh chàng bác sĩ mê vẽ, mê thơ, Khoa Trung thường vẽ tranh phong cảnh.

Khoa Trung thích làm việc ở bệnh viện và được đi đây đó hơn là ở 1 chỗ hầu hạ chăm sóc 1 bệnh nhân khó tính. Nhưng biết sao được, hoàn cảnh mà. Có công việc làm đúng năng lực là may.

Trong hoàn cảnh này, Khoa Trung vẫn sống theo ý thích của mình. Khoa Trung thích cuộc sống tự do, thoải mái để tìm cảnh đẹp. Bởi vậy, việc đi Đà Lạt phục vụ bà Trâm Anh cũng làm cho Khoa Trung thích thú. Anh có dịp du lịch Đà Lạt để vẽ tranh phong cảnh.

Thế là Khoa Trung chuẩn bị các thứ để tháp tùng bà Trâm Anh đi Đà Lạt.

Đà Lạt quê nhà

Đà Lạt thông reo

Đà Lạt trong mơ

Đà Lạt 1 chốn đi về...

Vạt dã quỳ vàng nở hoa óng ả lung linh trong ánh nắng tơ mềm thật quyến rũ.

Đôi dã quỳ vàng ngút mắt nghiêng nghiêng trong gió chiều. Màu hoa dã quỳ vàng ánh rực rỡ kiêu sa.

Khoa Trung đưa mắt nhìn quanh. Đâu đâu cũng vàng rực dã quỳ. Những đóa hoa môn môn bông bành trong nắng. Hoa vàng nắng vàng rủ rủ bầy bướm. Lũ bướm đủ màu trắng, tím, vàng... bông sặc sỡ xôn xao kéo nhau về dự hội trên sườn đồi. Ngày hội tung bừng bên hoa dã quỳ rộn rã khoe sắc đưa hương.

Không biết tự bao giờ, Khoa Trung đã yêu hoa dã quỳ vàng rực. Loại hoa hoang dại ven sườn đồi cạnh dòng suối nhỏ, với Khoa Trung thật kiêu sa, quý phái.

Khoa Trung yêu dã quỳ và thương nhớ khôn nguôi. Những ngày sống ở thành phố vắng xa.

Tương tư dã quỳ. Ra đến Đà Lạt, anh tranh thủ lúc rảnh rỗi lang thang lên đồi hoa quỳ.

1 mình trước thảm hoa vàng óng mượt, Khoa Trung xao xuyến lạ thường. Khoa Trung muốn chia sẻ tình yêu dã quỳ cháy bỏng trong tim nhưng biết chia sẻ cùng ai ?

*"Lang thang trên đồi quỳ
Nghe thu về trong gió
Chôn xưa chùi bờ ngõ
Rối nhịp bàn chân ai ?
Dã quỳ vàng phôi phai
Hẹn cùng ta có nhớ
Bao năm đời lỡ dở
Bao năm đời đa đoan...
Ta bây chừ cô đơn
Lối xưa quỳ vẫn nở
Con đường vàng rực rỡ
Gió đưa mùa hương về
Xưa ngày dài lê thê.
Lung linh đồi dã quỳ
Bâng khuâng chiều thương nhớ
Yêu người từ muôn thuở
Người đi rồi... có hay*

Dã quỳ nở cho ai ?"

Dã quỳ nở cho ai ? Cho 1 mình Khoa Trung lặng ngắm giữa buổi chiều mênh mông vắng vẻ. Ôi! Dã quỳ...

Ký ức xa xăm bỗng hiện về. Khoa Trung chợt nhớ cô bé tên Dã Quỳ bầu bĩnh sáng rỡ như đóa hoa.

Đến bây giờ, Khoa Trung không thể hình dung được khuôn mặt bé thơ đó như thế nào.

Khoa Trung cúi húi vẽ thắm dã quỳ vàng sáng trong nắng chiều nghiêng nghiêng, rồi mang bức phác thảo trở về.

Ngôi biệt thự của ông Khải Tân có 1 hoa viên rộng rãi đủ các loài hoa khoe sắc tỏa hương, nhưng Khoa Trung không thích lắm cảnh "hoa chăm, lối phẳng, cỏ xén, cây trồng". Anh thấy sự hoang dã rùng rợn của dã quỳ có sức thu hút hơn.

Về đến nhà, Khoa Trung chuẩn bị thăm khám, chích thuốc cho bà Trâm Anh. Anh soạn thuốc đưa cho Mẫn Khuê.

– Cô cho bà uống hết những thứ thuốc này.

Mẫn Khuê cầm gói thuốc:

– Uống hết 1 lần hả bác sĩ ?

Khoa Trung gật:

– 1 lần thôi. Sáng mai tôi chuẩn bị thuốc khác.

Mẫn Khuê le lưỡi:

– Cho bà uống thuốc hoài, bà cứ hay cần nhằn la em đó.

Khoa Trung mỉm cười:

– Biết sao được, bà bệnh phải uống thuốc chứ. Mẫn Khuê ráng thuyết phục bà. Cô có tài đó mà.

– Em đâu có tài năng gì đâu, bác sĩ.

Khoa Trung lắc đầu phàn nàn:

– Sao Mẫn Khuê cứ gọi tôi là bác sĩ hoài vậy ?

– Thì anh là bác sĩ đang chăm sóc sức khỏe cho bà mà.

Khoa Trung nhe răng cười:

– Tôi chỉ là bác sĩ của bệnh nhân. Còn đối với mọi người, tôi bình thường.

Mẫn Khuê tinh nghịch phân trần:

– Em chỉ gọi anh là bác sĩ chứ đâu có nói anh khác người thường.

Nói xong, Mẫn Khuê thúc giục:

– À! Anh tắm rửa rồi đi ăn cơm đi!

Cảm động vì thấy Mẫn Khuê lo cho mình như lo cho người nhà, Khoa Trung hỏi:

– Mẫn Khuê ăn chưa ?

Mẫn Khuê hồn nhiên đáp nhanh:

– Lo cho bà ăn xong, em cũng tranh thủ ăn để về phòng với bà.

Nghe thế, Khoa Trung yên tâm, chỉ sợ Mẫn Khuê chờ đợi anh thì nguy to. Anh cười nhẹ, nói:

– Cám ơn Mẫn Khuê. Lát nữa tôi ăn.

Mẫn Khuê nhìn Khoa Trung dò hỏi:

– Anh đi đâu mới về vậy ?

– Tôi đi dạo lang thang trên đồi hoa quỳ.

Mẫn Khuê phân bì:

– Anh sướng ghê, có thời gian dạo chơi ngắm cảnh Đà Lạt. Còn em phải luôn ở bên bà.

Nhìn Mẫn Khuê với ánh mắt hiền từ, Khoa Trung lộ vẻ thông cảm:

– Vậy để chiều mai, tôi trông bà cho Mẫn Khuê đi dạo nhé!

Mẫn Khuê lắc đầu:

– Chăm sóc bà là nhiệm vụ của em. Em không thể rời bà nửa bước, đâu thể giao cho anh được.

Khoa Trung bật cười:

– Mẫn Khuê tưởng tôi không chăm sóc bà được sao ?

Mẫn Khuê phân bua:

– Anh đã chăm sóc sức khỏe, lo điều trị cho bà khỏi bệnh. Em đâu dám nhọc lòng anh nữa.

– Có gì đâu, tôi tình nguyện mà.

– Cho dù anh tình nguyện, em cũng không dám đâu.

Khoa Trung cắt lời cô, pha trò:

– Không dám giao bà cho tôi hả ?

– Bà rất khó tính, lúc nào cũng phải có em bên cạnh bà.

Nói xong, Mẫn Khuê cầm thuốc chạy về phòng bà Trâm Anh. Trong phòng của bà mọi tiện nghi đều đầy đủ. Mẫn Khuê rót nước cho bà uống thuốc. Bà cau nhàu:

– Đắng quá!

Mẫn Khuê thầm nhủ: "Có mấy viên thuốc mà bà cũng than đắng".

Giọng bà Trâm Anh tiếp tục than:

– Chích thuốc, uống thuốc hoài, không biết đến bao giờ ?

Mẫn Khuê nhẹ nhàng động viên bà:

– Chính thuốc, uống thuốc bà sẽ mau khỏi bệnh.

Bà Trâm Anh nhăn trán:

– Khỏi đâu! Cứ bệnh hoài, không đi đâu được. Ta chán muốn chết.

– Ngày mai, con sẽ đưa bà đi dạo chơi nghe bà.

Bà Trâm Anh gật đầu:

– Mang tiếng đi du lịch mà ta ở trong nhà hoài, làm sao chịu nổi.

Bà Trâm Anh là người đàn bà sang trọng con nhà quyền quý giàu có ngày xưa. Bị bệnh, tính bà trở nên gắt gỏng. Suốt ngày ngồi xe lăn, được Mẫn Khuê đẩy đi khắp nhà, bà vẫn không vừa ý. Suốt ngày ca cẩm mãi.

Mẫn Khuê cũng quá quen thuộc với tính khí của bà, cô chẳng buồn phiền làm gì, lấy việc chăm sóc bà làm niềm vui.

Mấy ngày ở Đà Lạt, Mẫn Khuê và Khoa Trung thuê xe đưa bà Trâm Anh đi chơi 1 số nơi. Bà Trâm Anh rất thích thú khi tham quan thắng cảnh Đà Lạt.

Ngày xưa, chân bà là chân hay đi, bây giờ ngồi 1 chỗ bó buộc, bà bức dọc lắm. Và bà làm như mọi người xung quanh gây ra bệnh tật cho bà vậy.

Mẫn Khuê rất mệt sau mỗi lần đi chơi về. Khoa Trung châm chọc:

- Bây giờ Mẫn Khuê không phân bì với tôi nữa nhé!
- Em có phân bì gì với anh đâu.
- Mẫn Khuê cho là tôi được đi dạo chơi ngắm cảnh Đà Lạt, còn cô thì ở nhà.

Mẫn Khuê cười, vẫn phân bì:

- Em đi là để phục vụ bà. Còn anh mới thật sự dạo cảnh Đà Lạt và vẽ tranh.

Môi Khoa Trung điềm nụ cười, anh thanh minh:

– Vẽ tranh cho vui thôi, chứ tôi và Mẫn Khuê có cùng chung 1 nhiệm vụ là chăm sóc sức khỏe cho bà.

2 người cùng cười. Tiếng cười trong vắt như những chuỗi pha lê...

Ở Đà Lạt được 10 ngày, ông Khải Tân gọi điện báo Khoa Trung và Mẫn Khuê thu xếp đưa bà Trâm Anh về Sài Gòn gấp. Con gái của ông là Khải My ở Úc về. Tất nhiên là ông sẽ cho chú Tam tài xế đem xe đến đón.

Chuyến trở về, mọi người thực hiện theo yêu cầu của ông Khải Tân.

Biết thư Khải Tân đêm nay tung bùng dạ tiệc. Tiểu thư Khải My con gái ông Khải Tân du học tự túc về khoa giải phẫu thẩm mỹ ở Úc về.

Chủ nhân buổi dạ tiệc là Khải My, là cô gái đài các sang trọng lại học khoa giải phẫu thẩm mỹ, nên Khải My biết làm đẹp cho mình. Cô là trung tâm nổi bật nhất trong buổi tiệc đêm nay.

Chiếc robe dạ hội vai trần dài tới gót màu lửa đỏ rực ôm sát thân hình thon thả càng tôn vinh nước da trắng mịn hơn sữa. 2 cánh tay tròn lẳn mềm mại trắng ngần như 2 chiếc ngà voi.

Khách mời tham dự đều là giới thượng lưu sang trọng. Bạn của ông Khải Tân là giáo sư, bác sĩ, thương gia...

Khách của Khải My là các nhiếp ảnh thời trang, các đạo diễn, ca sĩ nổi danh. Khải My giao tiếp với giới làm nghệ thuật vì cô là 1 người mẫu thời trang sáng giá, ngôi sao của các buổi biểu diễn.

Mẫn Khuê chuẩn bị quần áo mới cho bà Trâm Anh. Bà mặc chiếc áo dài gấm đỏ, cổ đeo chiếc kiềng vàng óng ánh. Mẫn Khuê đẩy xe đưa bà đến dự buổi dạ tiệc mừng cháu gái học thành tài trở về nước.

Khách đến dự đã đông đủ. Buổi tiệc sắp bắt đầu, thế mà chẳng thấy Khoa Trung. Ông Khải Tân đích thân đến gõ cửa phòng Khoa Trung.

Thấy Khoa Trung thản nhiên bên mấy bức vẽ, ông Khải Tân ngạc nhiên tột độ.

– Trời đất! Giờ này mà cậu vẫn ở đây "bình chân như vại" vậy ?

Khoa Trung ngó ra:

– Dạ, chuyện gì hả bác ?

Ông Khải Tân phát câu:

– Chuyện gì à ? Tiệc tùng, khách khứa đầy trong nhà.

Khoa Trung lúng túng gãi đầu:

– Cháu tưởng...

Nhìn Khoa Trung trân trân, ông Khải Tân nhăn mặt:

– Tưởng gì ? Cậu như người nhà rồi. Hãy phụ với tôi và Khải My tiếp khách chứ.

Rồi ông hồi thúc Khoa Trung:

– Thôi, chuẩn bị nhanh lên, cùng tôi tiếp khách!

Không mẫn mà với lời đề nghị của ông Khải Tân, nhưng Khoa Trung chẳng thể từ chối được vì anh đã được ông giúp đỡ từng chút và đang ở trong nhà của ông. Thôi thì phụ với ông tiếp khách quý, Khoa Trung cứ xem như mình là 1 tiếp viên nhà hàng vậy.

Thoáng chốc, Khoa Trung đã thay đồ xong, trông khá tươm tất chững chạc. Tuy Khoa Trung không ăn mặc thời trang và hào nhoáng như các vị khách quý của Khải My, nhưng anh vẫn là 1 chàng trai điềm đạm, khá ấn tượng.

Khoa Trung bước theo ông Khải Tân vào trong. Nhạc xập xình, tiếng nói chuyện ồn ào náo nhiệt.

Bàn tiệc được đặt trong hoa viên, dưới các tàn cây xanh. Đèn màu lấp lánh. Khách đã ngồi vào bàn tiệc. Khoa Trung niềm nở rót rượu mời chào. Khách của ông Khải Tân và cô chủ Khải My, Khoa Trung không hề biết 1 ai.

Bà Thúy Sa vợ ông Khải Tân đang ngồi bên mấy bà bạn. Họ cười nói vui vẻ với nhau. Hầu như ai cũng muốn phô trương quần áo và những đồ trang sức đắt giá trên người.

Mẫn Khuê ở bên cạnh bà Trâm Anh. Thỉnh thoảng sửa chiếc khăn, vuốt lại tà áo cho bà.

Mẫn Khuê như đang lạc vào 1 thế giới xa lạ. Cô ngơ ngác trước buổi dạ tiệc rình rang, trước những người khách sang trọng nhưng lòe loẹt diêm dúa.

Phía bên trong sàn nhảy bóng lộn, Khải My và bạn bè cô đang khiêu vũ. Nhạc trời lên, điệu luân vũ bắt đầu. Từng cặp tay trong tay quay cuồng nhau theo từng bước nhảy. Những bước chân của họ hòa điệu nhịp nhàng với nhau thật sôi nổi.

Họ nhảy liên tục hết bài này đến bài khác, ai cũng dạt dào hưng phấn. Chủ nhân - ngôi sao Khải My được nhiều người mời khiêu vũ. Niềm kiêu hành dâng cao, Khải My tưởng chừng cô là trung tâm của vũ trụ.

– Xin mời bà hoàng Khải My!

– Xin mời ngôi sao Khải My!

– Mời nữ hoàng!

Tiếng 2 gã thanh niên cãi nhau:

Ca sĩ Phong Đình uốn éo nhảy nhót và cất tiếng hát như muốn gào thét lên:

"Anh bắt đầu từ em

Ngày bắt đầu từ đêm

Mưa bắt đầu từ nắng

Nhớ bắt đầu từ quên...

Anh bắt đầu từ em

Mây lãng du tìm gió

Tình yêu xanh như cỏ

Bắt đầu bằng non tươi..."

Ca sĩ Phong Đình vừa dứt, những tiếng vỗ tay vang rền tán thưởng. Những nắm giấy hoa được ném lên tung tóe khắp người anh lấm tẩm như trận mưa hoa.

Sau màn khiêu vũ hát ca, mọi người bắt đầu ngồi vào bàn nhập tiệc. Nhạc đã tắt, tiếng cười nói giòn tan vang lên.

Mọi người đang ăn uống vui vẻ, bỗng ông Khải Tân bước lên sân khấu kéo luôn cả Khoa Trung và Khải My. Ông cầm micro chậm rãi nói lớn:

– Kính thưa quý vị quan khách! Tiếp theo, tôi xin long trọng giới thiệu 1 tiết mục vô cùng đặc biệt. Lẽ ra tiết mục này phải được công bố trước tiên, nhưng tôi muốn để cho quý vị 1 sự ngạc nhiên thú vị. Đó là...

Quả thật màn giới thiệu của ông Khải Tân vô cùng cuốn hút. Mọi ánh mắt tò mò đều đổ dồn về phía ông.

Vô cùng phấn chấn, ông Khải Tân cười tươi nói tiếp:

– Tôi xin tuyên bố buổi tiệc hôm nay là lễ đính hôn của con gái tôi - người mẫu Khải My với bác sĩ Khoa Trung.

Những tràng vỗ tay vang lên muốn nổ tung tòa biệt thự khi lời ông Khải Tân vừa chấm dứt.

Khoa Trung ngỡ ngàng như Từ Hải chết đứng. Quả đất này có nổ tung, Khoa Trung cũng không kinh ngạc bằng những lời ông Khải Tân vừa tuyên bố trước mọi người.

1 trò đùa ngoạn mục thật, Khoa Trung đưa mắt nhìn ông Khải Tân. Ông phớt lờ. Anh đang tự hỏi: đùa hay thật đây? Tại sao họ đem anh ra làm trò đùa?

Tiếp theo là những lời bình phẩm, những âm thanh òa vỡ xôn xao. Sau những phút sững sờ bất động, Khoa Trung trấn tĩnh lại ngược nhìn ông Khải Tân chần chừ:

– Tại sao bác làm như vậy?

Ông Khải Tân nheo mắt và nói nhỏ vào tai Khoa Trung:

– Bất ngờ hả? Bác giữ lời hôn ước với ba con cho Khải My kết hôn với con.

Khoa Trung nhăn mặt rên rỉ:

– Trời ơi! Sao bác không nói gì với con cả vậy ?

Thấy thái độ của Khoa Trung, ông Khải Tân cười khi xoa dịu:

– Bác dành bất ngờ cho con mà. Đừng lo gì cả!

Còn Khải My nhìn Khoa Trung với ánh mắt kẻ chì sắc như dao.

– Gì mà rên dữ vậy ? Không chịu hả ?

Ôi! Tại sao người ta đặt cho Khoa Trung vào chuyện đã rồi thế nhỉ ? Anh lắc đầu muốn hét lên phản đối:

– Chuyện này tôi không biết gì cả.

Nhún vai, Khải My cong cớn đôi môi màu sô-cô-la:

– Nói cho anh biết, tôi đồng ý vì ba tôi chứ không phải vì anh đâu. Đừng tưởng nhé! Tôi có cả khối đàn ông theo, toàn là địa vị danh giá.

Không muốn chứng kiến cảnh gây sự, ông Khải Tân giảng hòa bằng 1 câu êm ái:

– Xin mời ca sĩ lên hát mừng buổi lễ đính hôn.

Chỉ chờ có thế, Khoa Trung bay xuống khỏi sân khấu. Ôi! 1 trò đùa ngoạn mục! 1 trò đùa quái đản!

Ông Khải Tân bảo đến tiếp khách cùng ông, tại sao lúc đó ông không cho Khoa Trung biết tin động trời này ? Cơn giận ứ lên tận cổ, Khoa Trung tối sầm mặt mũi. Ông Khải Tân muốn thử thần kinh Khoa Trung ?

Giữa bao người khách xa lạ, Khoa Trung bối rối tột cùng. Bị đặt trong 1 hoàn cảnh khó xử, Khoa Trung chẳng biết phải làm gì. Ai cũng nhìn Khoa Trung, có lẽ đang so sánh xem Khoa Trung có xứng với Khải My không.

Ôi, Khải My! Cô người mẫu thời trang đồng đẳng kiêu hành của buổi dạ tiệc, Khoa Trung nào có ấn tượng gì. Anh mới bước vào gia đình ông Khải Tân để chăm sóc sức khỏe cho bà Trâm Anh, anh có biết gì về Khải My. Lời hứa hôn quái quỷ mà ông Khải Tân nói là do ai hứa ? Hứa hôn nào ? Có thật không ?

Khoa Trung muốn điên đầu. Anh ngỡ ngác như từ trên trời rơi xuống. Chuyện xảy ra với anh kỳ quặc và đột ngột quá. Khoa Trung không thể nào chấp nhận được.

Giờ này Khoa Trung chỉ muốn về phòng ngay để tránh những ánh mắt xa lạ của mọi người đang dán chặt vào anh.

Dường như đã đọc được ý nghĩ của Khoa Trung, ông Khải Tân cứ kè kè theo anh.

Giọng của ông kè vào tai Khoa Trung khẽ khàng nhưng đầy quyền lực:

– Cậu phải tham dự đến kết thúc buổi lễ đính hôn.

Mặt Khoa Trung căng như dây đàn sắp đứt.

– Nhưng mà tôi không thể...

Ông Khải Tân căn dặn:

– Từ giờ đến tan buổi tiệc, cậu cứ theo tôi và đừng nói tiếng không thể nữa.

Chưa bao giờ Khoa Trung trông cho buổi tiệc mau tàn như lúc này. Và trong đời anh, đây là lần đầu tiên anh ghét tiệc tùng.